

РЕШЕНИЕ

№ 4449

гр. София, 05.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 21.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **475** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Ищецът П. С. С.-В. твърди в исковата си молба, че с Решение от 24.04.2019 г. по НАХД № 11537/ 2018 г. по описа на СРС е отменено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-007104/ 04.05.2018 г. от заместник началник на ОПП-СДВР. В съдебното производство по обжалване на НП пред СРС е представляван и защитаван от адвокат, за което направила разноски в размер на 500 лв. по договор за правна защита и съдействие от 08.10.2018 г., заплатени в брой в деня на подписване на договора. Претендира вреди в размер на направените разноски общо в размер на 500 лв., които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт - НП, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното им изплащане.

Ищецът в съдебно заседание се представлява от адв. С., който моли исковата претенция да бъде уважена. Претендира разноски по делото.

Ответникът в представения писмен отговор оспорва предявеният иск като неоснователен и недоказан и моли за неговото отхвърляне. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание не се представлява.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата претенция. Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно развилото се наказателно административно производство по НАХД № 11537/ 2018 г. по описа на СРС, образувано по жалба на ищеца срещу Наказателно

постановление № 18-4332-007104/ 04.05.2018 г. от заместник началник на ОПП-СДВР, с което за нарушение на чл.21, т.1, във връзка с чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800,00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца. Решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Настоящият ищец е бил представляван в производството по НАХД № 11537/ 2018 г. на СРС от адвокат Г. С. от САК. Представителната власт се установява от приложените по делото на пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 08.10.2018 г., сключен на същата дата, видно от който, страните са се договорили за възнаграждение в размер на 500 лв., което е платено в брой от ищеца на адв. С. при подписване на договора. Представените пълномощно и договор не са оспорени от ответника.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменен обжалваният акт, с което на ищеца е било наложено административно наказание от ответника, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменен акта – НП не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт, развило се пред една инстанция – пред РС. По делото, приключило с отмяна на оспорения акт от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт във въззивното производство пред СРС. В представения в това производство договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 500 лв. за въззивната инстанция, като е

доказано реално извършено плащане, за което страните по договора са се подписали. Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност, направено в писмения отговор на така договореното и заплатено адвокатско възнаграждение, същото е неоснователно. Договореното и изплатено възнаграждение от 500 лв. е близо до минималния определен размер съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. при интерес до 1000 лева. Видно от материалите по делото, процесуалният представител се е явявал и защитавал активно ищцата в проведени три съдебни заседания, като това съобразено и с материалния интерес – защита срещу глоба в размер на 800 лв. и лишаване от правоуправление, обосновава извод, че обезщетението следва да се уважи в предявения размер.

Неоснователно е възражението на ответника за приложението на чл. 5, ал.1 и 2 от ЗОДОВ. В конкретния случай ангажирането на адвокатска защита от страна на ищеца за водене на административно наказателно производство по обжалване на наказателното постановление съставлява упражняване на конституционно гарантирано право, поради което не може да се разглежда като утежняващо интересите на пострадалия действие. Настоящата инстанция не намира, че ищецът е допринесъл виновно за увреждането посредством осигуряването на своята процесуална защита в производството по отмяна на наказателното постановление, за което е заплатил претендираното като вреда адвокатско възнаграждение. За реализиране на отговорността на държавата в случая е необходимо наличието на незаконосъобразен акт, отменен с влязло в сила съдебно решение.

По тези съображения съдът намира, че следва да уважи иска за имуществени вреди в размер от 500 лв. ведно със законната лихва върху тази сума. Съгласно Тълкувателно решение ТР № 3 от 2005г. на тълк.д.№ 3 от 2004г. на ОСГК на ВКС, т.4 и трайната съдебна практика началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е датата на влизане в сила на решението, с което се отменят административните актове. Но в случая ищецът посочва като дата, от която претендира лихвата – датата на предявяване на иска и лихвата следва да се присъди от този момент.

При този изход на делото и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените и доказани в настоящето съдебно производство разноски за държавна такса и възнаграждението за един адвокат. Видно от представения Договор за правна защита и съдействие, който служи и като разписка, ищецът е платил в брой адвокатски хонорар в размер на 500 лв. на адвокат С., осъществил представителство по настоящото дело. Видно от платежно нареждане, ищецът е заплатил държавна такса в размер на 10 лв. Възражението за прекомерност е направено с писмения отговор на исковата молба, а договорът за правна защита и съдействие, в който е обективиран размера на възнаграждението, е представен в съдебно заседание на 21.07.2020г., в което не е присъствал процесуалния представител на ответника, т.е. възражението е направено формално и бланкетно. Същото е неоснователно, тъй като с оглед материалния интерес и извършените процесуални действия, адвокатското възнаграждение не е прекомерно, поради което в полза на ищеца следва да се присъдят разноски по делото в общ размер на 510 лв. Мотивиран от това Административен съд -София град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - С. да заплати на П. С. С. - В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], на осн. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, обезщетение за имуществени в размер на 500 лв., вследствие заплатено адвокатско възнаграждение за защита в производството по НАХД № № 11537/ 2018 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва от 15.01.2020 г.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - С. да заплати на П. С. С. - В. разноси по делото в размер на 510 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: